

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **T. J.**, proti žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého nám. 375/4, Praha 2, ve věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 15 A 57/2020, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Návrhem ze dne 9. 10. 2020, doručeným Nejvyššímu správnímu soudu dne 19. 10. 2020, a dalšími doplňujícími přípisy se žalobce (dále jen „navrhovatel“) domáhá určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), a to vydání rozhodnutí ve věci vedené u městského soudu pod sp. zn. 15 A 57/2020. Ve svém návrhu uvedl, že řízení se již „vleče“ přes půl roku (od jarních měsíců tohoto roku) a soud se jím nezabýval. Délka řízení je neúměrně dlouhá a situace (opětovné vyhlášení nouzového stavu, hrozící lockdown a další průvodní jevy, které jsou logickým důsledkem toho, že prostředí je špinavé a zamořené nebezpečným aerosolem s kapénkami a virem SARS Cov 2) se stále zhoršuje.

[2] K návrhu se vyjádřil předseda senátu městského soudu Mgr. Martin Kříž. Uvedl, že není pravda, že by v řízení docházelo k bezdůvodným průtahům. Soud plynule činí úkony směřující projednání věci, jak je patrné z jeho spisu. Navrhovatel však neustále mění a doplňuje svá tvrzení, opakovaně podává návrhy na určení lhůty a opravné prostředky, a to i v případech, kdy to nemá žádný smysl. Dle názoru soudu se ze strany navrhovatele jedná o neopodstatněné nadužívání institutu návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, které by nemělo být Nejvyšším správním soudem vyslyšeno.

[3] Z předloženého spisu městského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že navrhovatel podal dne 24. 3. 2020 a v dubnu 2020 u městského soudu několik souvisejících podání, jimiž brojí proti nečinnosti žalovaného v souvislosti s neprováděním desinfekce veřejných prostranství a dále v nich kritizuje nedodržování omezujících opatření ze strany veřejnosti. Městský soud usnesením ze dne 6. 4. 2020, č. j. 3 Na 112/2020 - 11, vyzval navrhovatele k doplnění nejasného podání tak, aby bylo zřejmé, čeho se domáhá, zda uložení povinnosti žalovanému fakticky konat (desinfikovat), nebo vydat rozhodnutí či jiné opatření obsahující povinnost desinfikovat veřejná

prostranství, a dále, z čeho tuto povinnost žalovaného dovozuje. Navrhovatel reagoval dne 16. 4. 2020 návrhem na vydání předběžného opatření a uvedl, že požaduje, aby žalovanému byla uložena povinnost vydat rozhodnutí či obecné opatření, jímž se nařizuje provádět pravidelnou desinfekci veřejných prostranství vhodnými látkami, které minimálně zatíží životní prostředí a současně budou účinné a napomohou zpomalit šíření nemoci SARS, resp. její varianty Covid-19. Dne 16. 4. 2020 navrhovatel podal u městského soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu - uložení povinnosti žalovanému vydat doplňkové opatření a nařídít povinnost provádět noční desinfekci a úklid veřejných prostranství. Nejvyšší správní soud tento návrh usnesením ze dne 7. 5. 2020, č. j. Aprk 1/2020 – 61, zamítl. Dne 18. 6. 2020 zaslal soud navrhovatel v reakci na jeho žádost o osvobození od soudních poplatků formulář Prohlášení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech. Navrhovatel reagoval přípisem ze dne 28. 6. 2020 a 1. 7. 2020. Městský soud se pak přípisem ze dne 2. 7. 2020 navrhovatele dotázal, zda na řízení ve věci jeho žaloby trvá. Dne 10. 7. 2020 navrhovatel odpověděl kladně. Dne 24. 8. 2020 městský soud usnesením č. j. 15 A 57/2020 – 132 zamítl návrh navrhovatele ze dne 16. 4. 2020 na vydání předběžného opatření. Usnesením ze stejného dne č. j. 15 A 57/2020 – 135 pak soud navrhovatel přiznal osvobození od soudních poplatků. Dne 31. 8. 2020 podal navrhovatel kasační stížnost proti usnesení městského soudu o zamítnutí návrhu na vydání předběžného opatření; dne 3. 9. 2020 městský soud předložil svůj spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti. Dne 9. 10. 2020 podal navrhovatel návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu.

[4] Nejvyšší správní soud konstatuje, že návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

[5] Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v ustanovení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

[6] V řízení podle § 174a zákona o soudech a soudcích tedy Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty. Znamená to, že zjistí-li neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věci se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit, resp. ve které má rozhodnout.

[7] Ve věci navrhovatele vede městský soud řízení o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nečinnosti - nezajištění průběžné desinfekce veřejných prostranství. Jedná se tedy o věc, která podléhala režimu přednostního vyřizování ve smyslu § 56 odst. 2 a 3 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud nicméně po posouzení postupu městského soudu dospěl k závěru, že soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, soud se věci bezprostředně po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Stěžovateli tedy nelze přisvědčit, že se městský soud řízením nezabýval, či že by řízení bylo nedůvodně dlouhé. Nejvyšší správní soud proto návrh navrhovatele podle § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích zamítl.

pokračování

[9] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. října 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předseda senátu